

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 42
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lăe Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
19 Octombrie 1940

Membrii bisericii Nou-Testamentale

de Alexa Popovici

Apa la izvor e mai limpede. Tot așa pentru a avea o oglindire a adevăratului creștinism, trebuie să ne ducem la începutul lui, să-l privim așa cum a fost zămislit și cum a fost trăit de sfinții apostoli.

La începutul creștinismului, învățătura Domnului Isus Hristos era curată fără nicio schimbare, fără nicio ciuntire sau adăugire. Era adevărul simplu și curat. Nu mai după ce vom cunoaște Biserica creștină la începutul ei, numai atunci putem vedea, cunoaște și aprecia credința creștină.

Sunt astăzi foarte mulți oameni cari sfidează credința creștină, cari au ajuns necredincioși, atești, materialști, etc., și învinuesc creștinismul de multe și multe lucruri. Cu siguranță însă, toți acești oameni, dacă ar cunoaște credința creștină în adevărata ei stare nu ar arunca în ea cu invinuire, ci ar condamna transformările produse în creștinism în decursul veacurilor.

Căci e lucru cunoscut că, în Biserica lui Hristos s'au produs transformări. Credința simplă de la început a fost împănată cu fel de fel de noi învățături, și din veac în veac cu noi dogme, cu înprumutarea multor obiceiuri păgâne a popoarelor încreștinate în masa.

Toate acestea au alterat și paralizat religia creștină. Astfel creștinismul viu, plin de putere, creator de vieți noi, trăit și simțit de fiecare credincios, a ajuns o religie moartă, neputincioasă, un sistem de reguli netrăite, o credință dogmatică uscată. Astăzi bețivanul căzut în șanțul cu noroi, curvarul din casele murdare, criminalul din închisoare, toți spun și susțin chiar, că sunt creștini. Nu așa era și la început.

În Biserica creștină apostolică un membru era :

1. UN VOLUNTAR. Apostolii și primii creștini primeau ca membri în bisericile lor numai pe baza pricipiului voluntar. Omul singur, nesilit, neademenit, neînșelat venea și-și spovedea sufletul își mărturisea credința și își arăta dorința de a deveni membru al bisericii. Venea omul singur, după ce sufletul său trăia alături de creștini, de membrii bisericii, după ce dragostea i-a fost cucerită. Principiul voluntarismului a fost baza și gloria creștină. Și atâta vreme cât acest principiu a fost respectat, Biserica creștină a fost la înălțime. În biserică nu se aduceau oamenii cu biciul sau legați, ci liberi și de bună voie.

2. Un om convins de învățătura creștină. Atunci ei cunoșteau ce cred, știau învățăturile evanghelice ale credinței creștine. Ce deosebire între aceștia și cei aduși mai târziu cu biciul în biserică, trecuți cu sila prin râu și botezați! Toți creștinii din primul veac puteau vorbi despre învățăturile credinței lor, toți știau crezul și doctrina creștinismului. Mai târziu când interesul forța păgânul să se facă creștin și lumea era gonită în biserică, nimeni nu mai știa nimic despre crezul și învățătura creștină.

3. Un om pocăit de păcatele lui. Toți membrii Bisericii creștine apostolice erau oameni cari și-au văzut cu ochii lor starea lor în păcate, s'au îngrozit de ea și cu groaza aceasta au alergat la Domnul Isus. Ei erau oameni cari, în căința au rupt-o cu trecutul și în suflet și-au clădit hotărârea de a trăi o viața nouă și curată. Istoria creștinilor ne arată pe credincioșii lui Isus ca pe oameni, cari

ar fi murit mai cu bucurie decât să accepte un păcat.

Și pocăința primilor creștini nu era numai o simplă spovedanie, ci o revoluție lăuntrică, o răsturnare a trecutului vieții, o prăbușire a unui trai în păcate și neștiință. Și ea era o pocăința sinceră.

4. Un om credincios. Credința în Isus Hristos era înrădăcinată adânc în lăuntrul fiecăruia. Tânăr sau bătrân, mare sau mic, o aveau și păstrau ca pe cea mai scumpă comoară. Și credința era atât de mare că a făcut din ei martirii lui Hristos. Au murit în flăcări pe rug, tăiați cu fereștrăul, sfâșiati de animale sălbatice prin circuri, înecați, îngropați de vii prin crăpăturile pământului, etc., etc. Pentru credință mureau cântând, sufereau în tăcere cele mai îngrozitoare chinuri, răbdau totul.

Indoiala, teama, compromisul nu erau cunoscute și primite la creștinii de la început.

5. Un om desbrăcat de egoism și interes. Între creștini primitivi nu era înălțarea unuia în căderea altuia. Dragostea de aproape era regina legăturilor dintre oameni. „Plângeți cu cei ce plâng și bucurați-vă cu cei ce se bucură”, era sfatul Ap. Pavel și urmat de creștini.

6. Un om sincer. Între creștinii de atunci minciuna era un păcat tot atât de mare ca furtul, crima, etc. Înelătoarea, viclenia erau pe te mari și negre pe haina unui credincios creștin. Trăiau adevărul și spuneau adevărul, chiar dacă prin mărturisirea lui se condamnau singuri la moarte și prigoană. Ceeace aveau pe suflet spuneau și din gură. Și aceasta în toate împrejurările. Sinceri cu

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin**Foale religioasă**

Apare sub îngrijirea unui comitet
dirant responsabil N. Oncu
 Redactor: **Alexa Popovici**

Ansi VIII. No. 42 Sâmbătă 19 Octombrie 1940
 Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinditate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
 trimiterea banilor înainte.

Redacția și Adm. Publicația:

Arad, Str. Lae Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei

DELA REDACȚIE

Rugăm pe cititorii noștri, ca să ne trimită ori ce fel de știri, despre serbări sau botezuri, sau ori ce fel de articole scurte, numai ca să intereseze pe acei, ce citesc revista Farul Creștin.

* * *

Tot odată suntem nevoiți a ruga din nou pe acei frați ce au vândut Farul cu bucată, — să trimită banii; căci revista noastră trăește numai din abonamente, și în timpurile de azi nu este admisibil, ca cei ce au încasat bani pentru Farul și nu a trimis încă banii, casierului nostru:

N. ONCU

str. Blanduziei 4 Arad

Un om nu se va pocăi când:

- se crede drept și fără păcate,
- nu crede în Domnul Isus,
- nu crede că păcatul va fi pedepsit,
- nu admite pocăința ca apropierea de Dumnezeu,
- vrea să ajungă în iad.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserică
și familii găsiți
la

Francisc

K e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

ECHIPELE DE SALVARE „PESCARUL”

(ECHIPAREA TINERILOR DIN BISERICĂ)

„Ne-am săturat de teorie, vrem
 practicarea vieții sfinte”.

Astăzi Dumnezeu ne-a convins mă-nult ca oricând că, trebuie să corespundem chemării divine într-un fel practic și curat, nu ca în trecut. În special noi tinerii trebuie să ne trezim și să înțelegem odată, că religia adevărată este muncă, este practică, activitate sfântă. Cercetarea orfanilor, văduvilor, etc. Iacov 1:27. Aceasta se face prin organizare și colaborarea benevolă a tuturor celor ce doresc să ajute pe Dumnezeu la mântuirea lumii.

PARTEA I-a, DESPRE ECHIPĂ

1. O echipă de salvare este compusă din trei membri mântuiți și sfinți, care se obligă unii față de alții înaintea lui Dumnezeu, ca să ajute altor, ca să fie mântuiți și ajutați în greutățile vieții. Unul din membrii va fi vorbitor, altul secretar, iar celălalt casier. Trei echipe formează o grupă, care e o unitate completă. Grupa are un conducător, care hotărăște cu membrii echipei toate problemele și față de care toți se supun. Cei trei membrii din echipă au fiecare câte o însărcinare, pe care trebuie să o îndeplinească cu toată dragostea și sfîntenia. Echipe vor fi de tineri și tinere, care vor lucra separat. Echipe mixte nu există.

a) Vorbitorul echipei, care va citi câte un text din Biblie, din care va vorbi și va atrage și pe ceilalți în discuția biblică. El va putea din când în când, ca să dea și altor voie să citească. El se va ruga pentru slujba lui.

b) Secretarul va avea un carnet, unde va scrie membrii echipei, la întrunirea echipei va nota, cine a întârziat sau a lipsit. Ce a hotărât echipa ca să lucreze practic? Ce a lucrat în săptămâna trecută? Unde vor avea întrunire săptămâna viitoare. Va face plan de lucru.

c) Casierul echipei se va ruga să i se descopere, cum să aibe echipa fonduri, va colecta cu echipa bani sau alte iucruri pentru lucrările practice ale echipei. Fiecare membru al echipei își va îndeplini foarte sârguincios datoria, păstrând în cea mai mare curățenie carnetul.

2. Echipele sunt de mai multe feluri, fiecare tânăr se poate înscrie în echipa în care se simțește chemat. Unde știe că Dumnezeu îl poate folosi cu succes.

a) *Echipe lucrătoare între vagabonzi, disperati, părăsiți vieții și cerșetori și alți nenorociți, căror le vor lua adresă și le vor vizita pela locuințe pentru a-i ajuta.*

b) *Echipele lucrătoare între bolnavi, săraci și orfani. Echipele dela sate vor*

ajuta într-o anumită zi la săpat, secera, răsădit, tăiat de lemne, sau de procurarea mâncare și medicamente. Cele dela orașe vor căuta la nevoie să spele podelele să văruiască, să procure cele necesare vieții. Când anumite cazuri vor fi grave și urgente, colecta se va face pe la familii prin el puțin doi membri din echipă. Casierul echipei va scrie de unde a primit și cui a dat bani sau efecte.

c) *Echipe lucrătoare între întemnițați.* Vor încerca să facă tot posibilul ca să aducă în fiecare săptămână la închisoare mâncare și vorbe mângâitoare în special celor mai nenorociți și bolnavi. Ar fi bine ca cei ce fac parte din această echipă să știe ce-i suferința și povara păcatelor. Aceste echipe vor avea și echipe ajutoare care se vor ruga atunci, când ceilalți vor fi în pușcărie. La închisoare vor putea merge numai cu autorizația directorului, care dă oricui voie să aducă mâncare întemnițaților.

d) *Echipe lucrătoare între bețivi.* Bețivii vechi vor fi urmăriți atunci, când nu sunt beți, ci treji. Acestea echipe ar trebui să aibe echipe ajutoare care să se roage, atunci, când prima echipă lucrează.

e) *Echipe lucrătoare în azile, orfelinate, institute de orbi și spitale.*

3. Echipa va avea cel puțin odată pe săptămână o întrunire. Se preferă ca întrunirea să se facă la credincioși cei mai slabi. Familia va fi anunțată cu câteva zile înainte. Membrii familiei vor lua parte la întrunirea echipei, care va consta din:

a) Cântări inspirative;

b) Citirea și explicarea Bibliei;

c) Discuții în jurul celor cetite;

d) Fiecare se va ruga;

e) Propuneri pentru lucrări practice;

f) Citirea sau discuții despre articolele din pagina pescarului sau Credința și misiunea... sau Puterea misiunii, sau, Cum să aducem suflete la Hristos, rămâne în seama conducătorului echipei.

4. Nici un membru nu va putea lipsi dela întrunire, pentru că atunci strică armonia spirituală. Membrii echipei vor hotărî ora și ziua, în care se pot întruni. Orice absență sau întârziere va fi adusă în fața comitetului conducătorilor. Care după ce se vor ruga, vor ști ce să facă cu astfel de cazuri. Frații bătrâni vor putea să facă tot astfel de echipe, dar în special de a se ruga pentru trezirea tinerilor. Vor face însă un lucru și mai frumos când vor intra în viața practică.

PARTEA II-a,**CONDUCĂTORUL ECHIPELOR**

Oricine poate încuraja la formarea a două sau trei echipe, apoi să le roage pe
 (Continuare în pag. 4-a)

Nerecunoștința e păcatul meu

(Mărturisirea unui păcătos mântuit)

Psalmistul zice: „Adu-ți aminte de binefacerile Domnului”. N'am înțeles din aceste cuvinte multe. Inima-mi stătea rece și nesimțitoare. Credeam că așa trebuie să fie. Totuși mă gândeam Israel în pustie, ce oameni încăpăținați! Vedeau stâlpul de foc, vedeau norul, au auzit glasul Domnului, tunete, cutremure, flăcări, cari înconjurau muntele până'n înălțimile cerului și totuși căteau se împotriveau și nu recunoșteau bunătatea Domnului; întrebând oare e Dumnezeu cu adevărat în mijlocul nostru? Mă gândeam... dacă aș fi fost acolo, n'aș fi făcut ea ei. Deodată îmi veni un gând:

La câte rugăciuni ai primit răspuns?

Cam surprins am început nepăsător și indiferent să cercetez trecutul vieții în lumina prezenței lui Dumnezeu. Ce-am descoperit m'a îngrozit, pentru prima dată în viață am fost recunoscător, abia atunci am văzut că, eu sunt cu mult mai vinovat, decât cel mai răzvrătit iudeu din timpul pribegiei prin pustie. După ce am văzut tot trecutul vieții, am cerut iertare dela Dumnezeu.

Prima rugăciune ascultată a fost acum nouă ani, când ceream milă și îndurare dela Dumnezeu. M'am întors la Domnul, dar n'aveam siguranța mântuirii. Aceasta îmi produce mare durere. Aici Ispititorul mă lovea cu toată furia și puterea. N'avea cine să mă lămurească pe deplin. Tremuram ca frunza de toamnă la furtunile, reci din Noembrie. Am început prin rugăciuni stăruitoare. Dumnezeu m'a cercetat, m'a asigurat într'un fel minunat.

Ceva mai târziu am simțit chemarea de a lucra într'un câmp foarte greu. Oamenii nu puteau să mă înțeleagă, dar nici n'aveam timp să le lămurisc. Am spus Domnului: „Doamne, aici va trebui să sufăr mult, dar eu sunt slab!” Am primit răspuns: „Fii liniștit, căci și Eu voi suferi cu tine. „Vieța materială îmi deveni foarte critică. N'aveam cu ce plăti înainte, nici camera unde locuiam, dar nici mâncarea. Totuși aceasta nu era adevărata problemă, n'aveam timp pentru lucrurile trecătoare. Niciodată n'am avut lipsă de bani, ca să nu pot plăti camera și mâncarea. Odată am dat ultimii doi lei la săraci. Tatăl singur cerceta și știa situația. Cineva veni la mine, aproape tremurând și-mi spuse: „Domnul de câteva zile mă trimite să-ți dau câteva sute de lei. Mă simt vinovat, că n'am ascultat îndată” și-mi puse bani în buzunar. M'am minunat, că Dumnezeu se folosește mai mult de ciori, decât de sfinți, ca și în cazul cu Ilie. Am vrut să experimentez, dacă cel ce se încrede în Domnul, poate muri de foame sau nu?

Urmarea a fost că, niciodată n'am ajutat mai mult cu bani pe săraci, ca atunci.

Altădată s'a întâmplat, ca să cad într'un lanț al diavolului, fără ca să vreau, curățenia cugetului era în mare primejdie. Scăparea nu depindea de mine. M'am rugat fierbinte. Mi-a fost frică mare, tremuram în fața Domnului. M'a scăpat prin minune numai Domnul. Altă dată doi ani m'am rugat, în care timp Dumnezeu m'a pregătit și mi-a ascultat rugăciunea.

Zilele trecute eram peste măsură de întristat, fără ca să cercetez bine pentru ce să mă rog, m'am rugat stăruiitor pentru o problemă grea. Era orele unsprezece noaptea. La ora unu am primit răspunsul, dar am trebuit să cer iertare, că am cerut un lucru de care n'aveam nevoie să știu. Gândul meu a fost dus și la

Rugăciuni care n'au fost ascultate

Aici m'am minunat mult de atotînțelepciunea lui Dumnezeu. Odată am observat, că sufletul meu este turburat. Imediat m'am retras și am început să cercetez, care este cauza? N'am descoperit nici greșală, dar nici neascultare. Mă gândeam, de ce să fiu neliniștit, dacă Duhul Sfânt nu-mi arată nimic rău în viața mea? Totuși, când am văzut, că turburarea continuă, m'am retras la vre-o sută de pași într'o pădurice lângă sat, ca să văd mai bine ce dorește Domnul cu mine. După ce am petrecut mai mult timp în meditație și rugăciune, Dumnezeu a devenit mai real, m'a întărit și am avut ca gând de meditație. Absolut nimic nu este în afară de Dumnezeu. Parcă vedeam mâna lui Dumnezeu cum conducea norii, cum alina firicelele de iarbă și cum îmi mângăia sufletul îndurerat. Seara am fost arestat la orele unsprezece, hățut, și întemnițat. Totuși la drept vorbind, n'am suferit nimic, pentru că am fost întărit în Dumnezeu și Dumnezeu era cu mine. Eram tot așa de dispus și fericit sufleteste, ca și când aș fi fost în cer.

Câțiva ani sunt, de când eram îngrijorat cu privire la Impărăția lui Dumnezeu, am făcut niște planuri foarte frumoase cu cât m'am rugat mai mult pentru ele, cu atât mai mult Domnul mi le-a șters din inimă. La urmă și eu eram de părere, că așa nu-i bine. Ce bine a făcut Domnul, că nu mi-a ascultat rugăciunea.

Într'o dimineață am început să mă rog, dar în zadar. M'am gândit ce să fie? Imediat mi-am amintit că, pe când mă spălam, sora la care eram, m'a întrebat, cât costă săpunul meu, fără să mă gândesc spun, patru lei. Era săpunul „Cămila”. Pe vremea aceea el costa cinci lei, însă cu puțin mai înainte costa patru lei.

Nu-mi aduc aminte cât am dat pe el. Totuși Duhul lui Dumnezeu îmi șoptea mereu să cer iertare, pentru că intenția mea fulgerătoare a fost ca să arăt, cât de simple lucruri întrebunțez, nu ca ei. La București cumpăram cu patru lei, chiar așa plăteam, și aici dacă cumpăram mai multe. Totuși Domnul n'a vrut să audă așa ceva. Ziceam Domnului: „Doamne, iartă-mă Tu, că niciodată n'am să mai fac așa ceva”. Cu cât mă rugam mai mult, cu atât simțeam mai rău, că sunt vinovat și că rugăciunea mea nu-i ascultată. Dumnezeu mă binecuvânta în mijlocul fraților. Ei credeau că sunt un om sfânt, și acum să merg să le spun, că am spus o minciună. Vestea va merge din gură în gură... vai de mine! Am văzut că Dumnezeu stă să vadă, ce voi face? M'am dus din camera de rugăciune, care devenise o închisoare, și-am mărturisit păcatul. Ne-am rugat împreună. Când am venit în camera mea de rugăciune, Dumnezeu m'a mângăiat și mi-a șters lacrimile.

În ultimul timp însă, nu mai puteam înțelege deloc purtarea lui Dumnezeu. O serie de rugăciuni în legătură cu o mulțime de lucruri rămăneau nerezolvate. Toate împrejurările lucrau cu mare înversunare împotriva mea. Dumnezeu scutura cu atâta putere cuibul în care stăteam, de credeam că-i sfârșitul lumii. Totuși Duhul lui Dumnezeu nu-mi arată niciun păcat. Dumnezeu mă izolase complet. Acum văd deja, că numai așa Dumnezeu a putut să mă scape de cea mai mare nenorocire. Mulțumesc Doamne, că nu mi-ai ascultat rugăciunea. Gândul meu a mers mai departe la

Marile biruințe pe care mi le-a dat Dumnezeu

Biruința este lucru mare de tot, lupta grea să dai, pagubă și pierdere trebuie să fie. Cine crede într'o viață creștină fără biruință, acela nu știe ce-i viața creștină. Dumnezeu în viața noastră poate birui sau falimenta, în cazul din urmă omul cade prizonier în capcana diavolilor. Numai atunci cineva nu-și dă seama de acest adevăr, când nu e sigur nici de mântuire, nici de veșnicie numai ca stomacul și buzunarul să-i fie plin.

Iacov a ieșit dinaintea lui Dumnezeu biruitor, dar nu uitati că, a ieșit și schiop. Ceva a fost luat din viața lui și tot ceva i s'a adăugat în viață. Am avut multe teorii frumoase despre viața de biruință, dar nu mi-au ajutat la nimic, căci Dumnezeu după planurile lui M'a înfrânt, M'a biruit, apoi mi-a dat biruințele. Iubesc dealtfel suferințele, durerile, înjosirile și le socotesc ca pe cele mai

(Continuare în pag. 8-a)

Membrii bisericii Nou-Testamentale

(Urmare din pagina 1-a)

ei înșiși, cu semenii lor, și sinceri **gă pe urmele lui Hristos**. Era un om activ. Un creștin din primul veac, stăruia să cunoască mai mult despre cece a grăit și lăsat Mântuitorul, se ruga mult, era nelipsit dela întrunirile creștine, făcea totul ce-i stătea în putință spre a se asemăna mai mult cu Isus Hristos.

7. Un om care nu tolera păcatul. Cine dintre ei a căzut în păcat și s'a simțit bine în el, a fost exclus, dat afară. Cazul curvarului din Corint e lămuritor. La fel Dima, Alexandru căldărarul, când au apucat pe drumul păcatului, au găsit ușile bisericii închise pentru ei. Membrii bisericii erau numai oameni cari nu stăteau la vorbă cu păcatul, cari nu se împăcau cu el și cari nu puteau nici la altul tolera păcatul. Cu acest principiu, biserica creștină și-a păstrat sfințenia și curăția bine cunoscută.

8. Un om transformat. Toți creștinii erau proveniți din păgâni, nu aveau morală, dedați la toate poftete trupului, la toate păcatele și totuși odată deveniți creștini au avut cele mai frumoase vieți. Nu ei au făcut aceasta, ci puterea lui Hristos manifestată în viața lor. În schimbarea vieților lor se poate vedea mai bine colaborarea și lucrarea Duhului Sfânt în credincioșii lui Isus. Ea e cea mai bună dovadă a puterii creatoare a creștinismului evanghelic. Ce viață ca păgâni și ce viață ca creștini! Credința l-a desbrăcat de toate apucăturile și obiceiurile lor, le-a dat o formă nouă, o nouă cale, o nouă gândire, o nouă viață.

9. Un om, care năzuia să mear-

om activ. Un creștin din primul veac, stăruia să cunoască mai mult despre cece a grăit și lăsat Mântuitorul, se ruga mult, era nelipsit dela întrunirile creștine, făcea totul ce-i stătea în putință spre a se asemăna mai mult cu Isus Hristos.

10. Un om plin de dragoste. Chiar atunci când erau nevoiți să pedepsească, o făceau cu strângere de inimă. În inima lor nu se putea plămădi sau urzi o cursă, o răzbunare, un rău. Împărteau dragoste prietenului și dădeau din ea și dușmanului. Fiecare creștin era un cavaler în cel înalt înțeles al cuvântului. Pilda lui Isus, când îl sărută pe Iuda și-l numtșe prietene, cu toate că el era dușman, rugăciunea pentru cei ce-L răstigneau era o icoană sfântă pentru ei.

Acestea sunt numai câteva din calitățile unui creștin din primul veac. Și ele s'au putut vedea la fiecare membru al Bisericii lui Hristos. O astfel de biserică cucereste lumea, înobilează sufletele, primenește oamenii. Când membrii bisericilor noastre vor fi așa, ateul va deveni un credincios, materialistul un membru. Atunci nu va mai trona asupra creștinismului, nicio învinuire, învățătura lui Hristos va fi văzută în traiul de fiecare zi al credincioșilor Lui.

ocupat de mântuirea altor, de greutățile altor, de sprijinul altor, de mângâierea altor. Cu toate că va lucra pentru existența vieții lui, totuși preocupările vor fi pentru fericirea altor.

d) *Iubire desăvârșită.* Tot ce va trece peste aceste patru puncte, va căuta ca să mărturisească în mijlocul echipei. Studenții din grupul Oxford au ajuns, ca să cutremure lumea prin mărturisirea greșelilor mai mult decât prin orice. Dacă celui tare îi e frică să mărturisească greșeala, ce să facă atunci cel slab?

3. Conducătorul va trebui să aibe toate informațiile cu privire la fiecare tânăr din echipa sa, aceasta nu pentru că să-l disprețuiască, ci ca să se roage mai mult pentru el. Va cere dela Domnul mai mult foc.

4. Va pune pe echipele mai slabe să se roage de mai multe ori la aceeași întrunire. Va căuta, ca să aibe informațiile precise, dacă fiecare tânăr citește Biblia. Va căuta, ca să facă vizite tinerilor acasă. Va putea face și studii biblice cu tineri, fie ceea ce vine din pagina pescarului sau alte locuri. Când echipele vor crește, el va forma echipe noi. Nu va îngădui niciodată ca o echipă să ajungă cu cinci membri. Când într'o echipă lipsesc un membru, el îi ia locul de drept și-i îndeplinește în ceasul acela serviciul.

5. El va căuta în carnetul secretarului să aibă fiecare membru o listă de rugăciune a prietenilor lor nemântuiți, pentru ca astfel și alți tineri să găsească mântuirea.

6. Odată în trei săptămâni sau mai târziu, el va putea propune unirea echipelor pentru o oră socială inspiratoare. Acolo se vor povesti în mod familiar experiențele de tot felul. La o lucrare mai grea poate se va discuta ca mai multe echipe să colaboreze și alte probleme spirituale, cel mult două ore.

7. Odată în lună, conducătorii grupelor se vor sfătui pentru a da raportul public a fiecărei grupe. Ca să se vadă mersul spiritual al echipelor fără ca să spună sau să se citească vreun nume. Experiențele mai binecuvântate vor fi date la „Farul Creștin” în rubrica „Pescarul”. Greutățile mai mari deasemenea să se trimită, dar să ni se trimită și carte poștală de răspuns, pentruca să putem da răspunsul necesar și urgent.

Conducătorii vor putea desființa imediat acele echipe care nu-și îndeplinesc chemarea. Vor putea ca să modifice membrii echipelor. Oriunde se găsească seminariști, sau alți tineri plini de râvnă pentru o viață creștină practică, vor forma echipe de salvare, în caz când nu se pot găsi tineri, el va face parte ca membru activ din echipă, împreună cu alții doi.

ECHIPELE DE SALVARE „PESCARUL”

(Urmare din pag. 2-a).

tineri, ca să aleagă ei un conducător pentru dânși.

1. Conducătorul va fi prezent la orice întrunire a celor trei grupe ale sale, care se vor întruni în zile și locuri diferite. El va căuta ca să mențină unitatea de legătură între grupe. Orice tineri, care vor forma grupa, vor fi întrebați, dacă sunt siguri de mântuire. Dacă unul nu este sigur de mântuire, va fi îndemnat ca să se pocăiască, ca să fie iertat. Fiecare va fi întrebat, ce păcate l-au ținut și pe care nu le va mai face.

După ce un tânăr promite că va părăsi anumite slăbiciuni, atunci i se va cere, ca să se roage cel puțin zece minute dimineață, să citească Biblia, să învețe un verset sau o idee din ce a cetit vreo zece minute, apoi să stea vre-o trei minute în tăcere, ca să asculte glasul Domnului.

E bine ca să se ceară tinerilor, ca ei să se hotărească ca să nu facă nimic până ce nu vor întreba pe Domnul. Aici fiecare conducător să fie precis.

2. Conducătorul va trebui să-și țină echipele înaintea Domnului. El trebuie ca să fie un tânăr sau tânără, care să fie convins de puterea rugăciunii. Pentru un adevărat conducător două ore de rugăciune și meditație nu e lucru mare. El trebuie ca să fie sub influența continuă a sângelui lui Hristos. El va trebui ca să fie o pildă vie practicând.

a) *Cinstea desăvârșită*, nici curmă de înșelăciune în viață.

b) *Curățenie desăvârșită*. Va mărturisi orice greșală făcută, cu aceasta va ajuta nespus de mult și altor, ca să mărturisească slăbiciunile.

c) *Altruism desăvârșit*. Adică va fi pre-

„PESCARUL”

„M'am născut pocăit”

Sunt câțiva ani trecuți, de când un predicator fiind cu soția sa în misiune, a ajuns într-o comună, unde nu erau așa mulți credincioși. După ce a ținut un serviciu, el a așezat pe toți membrii acelei biserici într'un cerc în jurul lui și apoi a cerut să spună fiecare cum s'a pocăit, cum s'a întors la Domnul. Au fost clipe frumoase. Fiecare mergea cu gândul în trecut. Fiecare se cerceta pe sine. Clipa părăsirii păcatului și a predării în mâna lui Isus erau vii în mintile lor. Unul începu, și apoi rând pe rând făcură mărturisiri personale. Câte unul cu ochii înălăcrămați și cu vocea întretăiată de durerea că, prea mult a trăit în păcat și de bucuria că, așa nevrednic cum era, a fost primit, își povestea pocăința sa. Totul a fost o reculegere adâncă pentru fiecare până în cele din urmă, a ajuns rândul soției predicatorului. Răspunsul ei fu scurt: „Așa m'am născut”. Nicio experiență, nicio schimbare nu s'a făcut în viața ei. Și atunci ce altceva putea ea să spună? Intr'adevăr, ea s'a născut într'o familie de oameni pocăiți. A crescut în atmosfera aceea religioasă și s'a obișnuit așa. Ea nu și-a văzut niciodată ticălosia ei. Niciodată nu s'a căit de păcate. S'a multumit doar cu o formă a evlaviei. Dar să nu credeți că a putut rămâne în această stare. Nu, căci mai târziu, murindu-i sotul, vrednic de toată cinstea, ea apucă o altă viață.

Dar acesta nu e singurul caz de așa fel. Cuvintele „m'am născut pocăit” le-am auzit din gura multora. Acesta e un vâl al Satanei, care îl trage peste ochii copiilor de pocăiți, făcându-i ca astfel să ajungă în pierzare.

Faptul că te-ai născut din părinți pocăiți nu-ți dă iertare de păcate. Mântuirea nu e ereditară. Ea nu trece dela tată la fiu. Ea e personală. Asta e din cauza că fiecare personal e păcătos. Pocăința părinților tăi nu-ți poate usura conștiința ta încărcată de păcate. Ei își plâng păcatele lor, iar tu trebuie pe ale tale. Dar aici ne izbim de altă greutate. Mulți copii de ei pocăiților nu vreau să recunoască ca ei sunt păcătoși. Lor li se pare că sunt sfinți. Câteodată însă, și părinții poartă vina de această orbie spirituală a co-

piilor lor. Nu odată mi s'a întâmplat că, stând de vorbă cu copii de ai pocăiților despre starea lor și păcat, părinții lor de colo îmi spuneau: „Nu frate, ei nici nu știu ce e păcatul, fiindcă ei așa s'au născut și așa au crescut”. E o părere cu totul greșită și contrară Evangheliei. Unde ai văzut, dragul meu, pe cineva fără păcat? „**Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu**” — sunt cuvintele lui Pavel. Da, copii pocăiților trebuie să se pocăiască ei personal, fiindcă ei sunt păcătoși. Poți cânta acolo, în cor, în muzica sau orchestră, poți spune poezii frumoase, totuși, dacă nu ți-ai plâns păcatele tale, dacă nu te-ai întors la Dumnezeu, păcatele tale nu sunt iertate, ești încă nemântuit. În urmă sunt fărădelegile cari te urmăresc, iar în față e iadul deschis și te asteaptă. Nu vrei să fi scăpat? Nu vrei să primești iertarea câștigată de Domnul Isus pe cruce? Dacă da, atunci pocăiește-te acum.

Altceva e că viața ta e decăzută, fiindcă **faptul că te-ai născut din părinți pocăiți nu-ți dă naștere din nou.** Fiecare se naște cu o înclinare spre păcat. Înclinarea aceasta crește în firea noastră și aduce ca roadă săvârșirea a fel de fel de păcate. De obicei, copii pocăiților, dacă nu se pocăiesc, sunt mai răi, decât ceilalți. Diavolul îi întrebunțează cu mai multă putere. Ei nu au nașterea din nou, deci nu se pot împotrivi. Vorbele tale, tine-re, te arată că nu esti pocăit. Privirea ta te trădează, te dă de gol, chiar în biserică. Dacă ai fi născut din nou, nu ai face ceace ai făcut ieri și azi. Nu te gândești, că asta produce numai amărăciune și lacrimi părinților și rușine bisericii? De ce vrei să fi o povară pentru alții? Știu, că de multe ori te forțezi să trăiești ca și un creștin, dar nu poți și nici nu vei putea. Pomul rău face roame rele. Pentru ca să poți trăi cum spune Domnul Isus, trebuie mai întâi să fi născut din nou. Nu vrei, dragul meu, fie că ești fecior sau fată de pocăit, să o rupi odată pentru totdeauna cu păcatul? Nu vrei ca acum după ce ai citit aceste rânduri să te predai Domnului Isus? El e în stare să-ți schimbe viața, să-ți facă naște-

rea din nou, dar trebuie să fi a Lui.

Și tot atât de important e că **în cer nu poți intra pe baza, că ai fost născut din părinți pocăiți.** Acesta nu e pașaportul. Ca să poți intra în cer, trebuie tu să fi cerut întâi cetățenia asta. Acolo nu merge pe protecție. Dacă părinții ți-au fost pocăiți și tu nu, ei vor intra, iar tu vei fi lăsat afară. Poate asta o iei ca pe o glumă, îți vine să râzi, ești nepăsător, nu e nimic. Așa e adevărul și el rămâne în picioare. „**Va fi plânsul și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac — sau pe părinții tăi în alte cuvinte — în Impărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară.**” Luca 13:28.

De încheiere, lasă-mă să-ți spun câteva cuvinte, și, să dea Dumnezeu să fie o binecuvântare pentru tine. Ti-au spus părinții tăi de atâtea ori și ți-o repet eu acum că, dacă nu te pocăiești, cu siguranță vei ajunge în pierzare. Gândește-te acum ce vrei să faci. Ești din părinți pocăiți, dar dă-ți seama de păcatele tale. Domnul Isus a murit și pentru tine. Inge-nunchiază în fata Lui acum și spune-I păcatele tale. Hotărăște-te acum pentru El și predă-te Lui înainte de a lăsa această foaie din mână. Atunci nu vei mai spune „m'am născut pocăit”, ci „eu m'am pocăit de păcatele mele”.

PETRU POPOVICI

Intrebări Personale

1. Ce faci, când recunoști, că ai căzut în păcat?
2. Ce faci, când ai văzut pe fratele tău, că a căzut în păcat?
3. Ce poate spune Isus despre dărnicia ta?
4. Cât timp ții o mânie?
5. Când vezi că biserica din care faci parte a răcit, nu mai are puterea de a aduce oameni la Hristos, când vezi pe frații tăi, că sunt moleșiți, ce trebuie să faci tu, și ce ești gata să faci?

MANA ZILNICĂ

Texte explicate pentru citirea zilnică a Bibliei

Tălmăcirile sunt făcute de fr. NICHIFOR MARCU

Sămbătă, 19 Octombrie.

Datoria lucrătorului în Hristos

Colos. 10—18.

Lucrătorul în Hristos are mai multe datorii, decât ucenicul în Hristos.

1. *Unitate cu frații lucrători.* Genunchii trebuie întrebuițați până ce această unitate e deplină. Oamenii cu caractere diferite, viziuni diferite, idealuri diferite greu se unesc. Însă Duhul lui Dumnezeu topește.

2. *Mângâiere pentru ceilalți.* „Oamenii care mi-au fost de mângâiere”. Dacă apostolul Pavel a avut nevoie de mângâiere, celor mai slabi ca el, lucrătorii de astăzi sunt tot oameni cu greutăți, care au nevoie de mângâieri reciproce.

4. *Luptă în rugăciune pentru frați.* V. 12. Aici e taina, aici zace secretul o luptă continuă în rugăciune pentru biserică. Astfel forțele întunecului sunt ținute la distanță, iar Hristos tronează în fiecare inimă.

5. *„Implinește-ți bine slujba”.* V. 17. Fiecare credincios este în adevăratul înțeles un lucrător a lui Hristos, dacă îndeplinești aceste condițiuni, atunci ești un adevărat ucenic.

Duminecă, 20 Octombrie.

Marcu, fiul meu

1 Petru 5:1—14.

Este interesantă expresia apostolului. Pentru bătrânul apostol, obosit de muncă, era o mare bucurie și mângâiere, când vedea entuziasmul tineresc a lui Marcu. Barnaba și Petru prin rugăciunile și sfaturile lor l-au ajutat să devină un adevărat ucenic. Ce largă a fost în aceste cuvinte inima lui Petru, el a înțeles bine pe tineri, l-a iubit ca pe fiul lui.

1. *Supunerea și smerenia.* Vers 5. Este necesară s'o învețe tineri din viața celor bătrâni. Smerenia e rea fără supunere, de aceea bătrânul apostol, luminat de Duhul Sfânt le leagă împreună.

2. *Aruncați asupra Lui grijurile voastre,* căci El însuși îngrijește de voi. Aici este secretul biruinței, al liniștei, al încrederei. Aceasta înseamnă să trăiești, să muncești cu bucurie, cu pace și odihnă deplină în toate.

3. *Veghiați, fiți trezi.* Orice tânăr, care îndeplinește aceste trei condițiuni, are toate posibilitățile sfintenției și legături cu Dumnezeu.

Luni, 21 Octombrie.

În limba maicei noastre

Fapt. 2:1—13.

Înainte oricărui binecuvântării spirituale stă Duhul Sfânt. Aparte de El totul este mort. Orice dar desăvârșit vine de-

la Tatăl din cer. Cu alte cuvinte, dela om nimic, decât prin om.

Aici vedem, că Duhul Sfânt vine la rugăciunea stăruitoare. Să nu creadă cineva, că va primi Duhul Sfânt și fără rugăciune. Sau așa numai rugându-ne de obicei fără inimă și fără a simți lipsa adâncă. Cine nu simțește lipsa să se roage stăruitor Duhului Sfânt, ca să fie luminat, mai întâi, apoi potrivit cu lumina, pe care o are să se roage și să stăruiască. Să nu creadă cineva, că dacă va striga tare, atunci va fi auzit. Aici n'are valoare limba sau buzele, ci o inimă curată și un suflet doritor.

Niște limbi ca de foc. Rezaitul prezentei Duhului Sfânt se vede într'o vorbire nouă. Oricine care vorbește prin puterea Duhului Sfânt, vorbește întotdeauna o limbă nouă. Dacă limba cuiva încă spune câteodată lucruri vechi, atunci n'a fost atinsă de Duhul Sfânt. *Toți au început să vorbească.* Duhul Sfânt este foarte plin de activitate misionară. Cu câteva oare mai înainte nu știau cum să facă, ca să nu le vadă sau audă nimeni că sunt urmașii Domnului, dar acum nu se pot ține, ca să vestească mântuirea Lui.

Marti, 22 Octombrie.

Cum s'o înțeleg?

Fapt. 27—38

Evangelistul Filip era foarte ocupat cu evanghelizarea Samariei și jur. Duhul lui Dumnezeu nu l-a găsit pe altcineva mai potrivit, decât pe el. Aceasta ne arată, cât de ușor el putea fi întrebuințat de Dumnezeu. Setea lui spirituală l-a făcut, ca să devie o uneltă precisă în mâna Duhului Sfânt.

Etiopianul este tot așa de dornic după sfintenție, dar nu poate pricepe cum se face așa ceva? Citește, dar nu pricepe nimic. Mi-aduc aminte, când pentru mine Biblia era o carte neînțeleasă. Noi de multe ori judecăm sau osândim pe cei, care nu se pocăiesc. Cu aceasta numai ne condamnăm pe noi. Cum poți condamna un om, care nu se poate scula și e mort? Trebuie să te rogi, ca Dumnezeu să-l învieze. Filip nu l-a muștrat, ci i-a explicat calea mântuirii. Numai atunci poate înțelege cineva scriptura, când Duhul vine peste el. Cum poate veni Duhul Sfânt peste cineva? Atunci când altul care are Duhul Sfânt, îi vorbește despre mântuire. Este plin de Duhul Sfânt? Te poate întrebuința la mântuirea celor pierduți sau nu? Tot centrul discuției se învârtă în jurul Domnului Isus, care suferă, care moare, varsând sângele Său scump pentru păcatele lumii. Cineva mi-a zis odată: „Aș vrea ca să rămân sub impresia

sângelui lui Hristos în fiecare clipă”. Atunci am văzut că, Duhul lui Dumnezeu l-a luminat unde să stea ca să fie întotdeauna o binecuvântare pentru alții.

Miercuri, 23 Octombrie.

Mari și scumpe făgăduințe

2 Petru 1:1—11.

Intr'adevăr vedem lucruri foarte frumoase. Toată epistola această este centralizată în jurul ascultării prin credință de Domnul. În primele versete ni-se prezintă binecuvântările pe care deja ni le-a dat și pe care le avem.

Aleși de Dumnezeu. Tatăl după știința lui sfinții de Duhul Sfânt spre ascultare și curățiri prin sângele lui Isus Hristos. Adică numai acei vor avea folos din aceste procese. Scopul acestor mari eforturi divine este, ca să ne facă deștointci să moștenim o moștenire veșnică. În vederea acestor lucruri Dumnezeu ne păzește cu puterea Sa. Chiar aici pe pământ avem mare bucurii. Cine are o așa mântuire, numai trist nu poate fi.

În vederea acestor mărate lucrări, noi trebuie să ne pregătim. Să fim din ce în ce mai curați. Intrarea noastră ca fii lui Dumnezeu în ceruri, va fi cel mai mare eveniment din univers. Din cauza aceasta Duhul Sfânt sub a cărui prezentă se face sfințirea, nu va înlătura nimic din viața noastră ce ar putea să ne facă mai sfinți. Astfel de încercări, greutăți, întristări și câte alte lucruri rele care aduc mare nenorocire lumii, pe copii lui Dumnezeu îi sfințesc, pentru că puterea lui Dumnezeu numai în slăbiciune este făcută desăvârșită. Adică, dacă ești tare, n'ai nevoie de puterea Lui, ai deajunsă putere ca să înjuri, ca să te ceriți, ca să lovești, etc. Însă în nedreptăți să fii calm și liniștit și să te rogi, atunci înseamnă că ești slab și că puterea lui Dumnezeu în tine va face în mod desăvârșit lucrarea. Urmasa însă va fi: „Lauda, slava și cinstea”.

Joi, 24 Octombrie.

Un cuvânt al profetiei

2 Petru 1:12—21.

Apostolul prin Duhul lui Dumnezeu ne arată felul, cum noi trebuie să ne purtăm față de Dumnezeu, care a lucrat din veșnicie pentru fericirea noastră veșnică. Profetii nu prooroceau nici pentru ei, nici pentru cei din timpul lor, ci pentru lămurirea noastră mai deplină în ceea ce privește mântuirea și sfințirea în Hristos. Câți profeti mari și mici re-au vestit aceste lucruri minunate. De aceea să

(Continuare în pag. 7-a).

Aveți credință în Dumnezeu

de Ioan Rusu

Ioan 14:1

Isus, e în preajma morții. Cui să pre-gătească ucenicii pentru acest mare eveni-ment. El știe cât de greu va fi ucenicilor, să-l vadă murind. Mai cu seamă din pricină că toate speranțele lor erau le-gate de El.

Nimic nu supăra pe ucenicii mai tare ca atunci, când Domnul vorbea de moar-tea Sa. Dacă le-ar fi spus că va merge la capătul lumii, ori dincolo de soare și peste o lună, ori un an se va întoarce înapoi, nu i-ar fi supărat așa mult. Cu-vintele însă că: „fiul omului va trebui să moară, iar a treia zi va învia”, erau de nesuferit. Aceasta numai din cauză că era vorba de moarte.

Moartea e un fenomen îngrozitor. Ni-mic nu tulbură inima mai tare, decât frica morții. Iar vestea că, un iubit tre-bue să moară e atât de grea pentru ini-ma noastră. Pentru inima ucenicilor, mo-artea lui Isus era insuportabilă. Iubirea lor pentru El era mare; legătura între ei și Domnul lor era mai tare decât ori-ce fel de legătură omenească.

„Nu vi se tulbură inima”. Domnul face apel la inima ucenicilor. El caută să le întărească în fața întâmplărilor, cari aveau să vină. Inima e motorul vieții omenești. Isus vrea s'o vadă calmă și liniștită. Ea trebuie să funcționeze nor-mal. E greu acest lucru pentru inima omului atât de simțitoare, pe care o mi-șcă atât întristările, cât și bucuriile. O sărmană inimă cine te poate liniști? Este un leac și numai unul singur.

„Aveți credință în Dumnezeu” — spu-ne Domnul. — Acesta e singura soluție pentru o inimă agitată.

Medicii, nu pot trata o boală fizică, dacă starea sufletească a bolnavului e tulbură. Inima poate fi liniștită prin cre-dință în Dumnezeu. Este un Dumnezeu mare. El cunoaște inima noastră, pentru-că El a făcut-o. Ai credință în acest Dumnezeu? O nedreptate și-apasă inima? Ai credință în Dumnezeu? El e drept fa-ță de tine. Te neliniștește vreo dorință neîmplinită? Ai credință în Dumnezeu și așteaptă cu nădejde. Te mai apasă fri-ca morții, ai credință în Dumnezeu, care trăiește și el e stăpânul morții.

Stavem credință în Dumnezeu, ca Ta-tăl tuturor oamenilor. Isus ne-a descoper-it pe Dumnezeu ca Tatăl tuturor. Cine crede în Dumnezeu în felul acesta, vede în fiecare om pe fratele său. Purtarea lui Isus față de oameni a fost aceea de frate. El a văzut în vameșul disprețuit pe fra-tele Său căzut. Iar în femeia imorală pe sora lui căzută și fără putere. Dragostea lui pentru ei a fost aceea de frate. Tare și care-i poate ajuta.

Când conducătorii națiunilor vor cu-noaște pe Dumnezeu în felul acesta, nu

vor mai trăi popoarele în războaie. Da-că avem un Tată în cer, atunci e bine să-L ascultăm și să trăim în pace, cum ne învață El.

Stavem credință în Dumnezeu ca „crea-torul etern”. Dumnezeu a creat lucrurile și ființele văzute și nevăzute. El crează conținut lucruri noi. Isus spune: „Tatăl Meu lucrează până acum și eu lucrez”.

Lucrarea lui Dumnezeu stă în aceea de-a crea lucruri noi. Și-a conduce pe cele făcute. El crează binecuvântări noi. Dacă tu crezi că nu se găsește o binecu-vântare potrivită ție, ai credință în Dumnezeu și el va face una potrivită pentru tine. El știe ce ți se potrivește și aceia îți va face.

Stavem credință în Dumnezeu ca îngri-șitorul etern. El care a făcut lumea și pe oameni și îngrijește de nevoile lor. El fără al cărei știință nicio vrabie nu cade jos, va îngriji de ființele care se îmbină Lui.

Se zice, că un înger ar fi fost trimis, să ia vicața unei mame, care avea un co-pil mic. La aceasta poruncă îngerul a șovăit, fiindu-i milă de copil. Dumnezeu l-a trimis atunci s'aducă o piatră din fundul mării. Când a adus-o, i-a cerut s'o spargă. Înăuntrul ei era un vierme viu și plin de viață. Îngerul a înțeles, că cel care a îngrijit de vierme, va putea crește și copilul orfan. Isus spune: că nouă și perii de pe cap ni-e sunt numă-rați.

MANA ZILNICĂ

(Urmare din pag. 6-a)

arătam recunoștință adâncă prin statu-rile Duhului.

Încingeți-vă coapsele minții voastre, exact așa este tradus și în alte limbi. Ide-a nu se schimbă. Adică gândirea noastră trebuie să fie încinsă strâns cu cuvintele vieții veșnice. Nu poate Duhul lui Dum-nezeu ca să ne sfințească, dacă din când în când permitem gândurilor rele, ca să ne turbure și să ne spurce mintea. Sfin-țenia începe prin faptul că, Duhul Sfânt ne schimbă gândirea. Coapsele se mai tra-duce mijlocul gândirii. Adică rațiunea, ima-ginația, memoria noastră niciodată nu trebuie să gândească sau să cugete la lu-cruri condamnate de Duhul Sfânt.

Vineri, 25 Octombrie.

Profeția zidește

Intotdeauna oamenii aleargă după ceva senzațional, sau excepțional, adică după ceva ce n'are orișicine. Vorbirea în limbi a fost tocmai așa ceva. Membrii bisericii

Stavem credință în Isus ca Fiul al lui Dumnezeu. El e Fiul lui Dumnezeu și al omului. Prin aceasta credință din inimă Petru a fost lăudat și famenul botezat.

Să credem în Isus ca Mântuitorul uni-versal. Mulți cred că mântuirea e numai pentru unii. Iar alții sunt hotărâți pierzării. Pavel însă spune că: „Voia lui Dum-nezeu este ca toți oamenii să fie mân-tuiți și să vină la cunoștința adevărului”. Aceasta înseamnă că jertfa lui Hristos e universală și pentru toți oamenii.

Să credem în Isus ca desăvârșitorul mântuirii. Hristos, pe acei, cari cred în El, nu numai că i-a mântuit de păcate, dar le și desăvârșește caracterul. Ținta lui e să-i facă asemenea Lui.

Să credem în Hristos ca Regele care vine. El s'a dus. Pentru ce s'a dus spune clar: Să ne pregătească loc. Când locul va fi gata și noi pregătiți pentru loc, el va veni de sigur. Dece va veni? Ca să ne ia cu el. Să ne ducă în locul pregătit, în casa Tatălui. Primii creștini, au fost atât de inspirați de venirea Domnului, că nu ma țineau nici la averile lor. Le vindeau ca să aibă comori în cer.

Să credem în Hristos ca Conducătorul nostru veșnic. El va conduce sufletele noastre prin locașurile cerești, arătându-ne bogățiile Tatălui nostru. Deci azi mai mult ca oricând să luăm pe inimă cu-vintele Domnului: „Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine”....

din Corint, care dealtfel erau unii dintre cei mai slabi creștini, n'aveau alta grijă, decât să vorbească în limbi.

„Ei au păcătuit, pentru că în loc, ca să primească ce Dumnezeu vrea să le dea ei, prin rugăciunile lor căutau să îndu-plice pe Dumnezeu, ca să le facă plăce-rea firească să vorbească în limbi.

Ei au păcătuit, pentru că în loc ca să ceară ca plinitatea prezenței lui Hristos să locuiască în ei și apoi să-i întrebun-teze cum El dorește. Ei nu știau nimic de aceasta, ci căutau să se folosească de darurile lui Dumnezeu, pentru ca cinstea lor să crească. În bisericile cele mai pu-ternice în Hristos din Efes, Colose, Fi-lipi, nu se spune că au vorbit în limbi, dar se spune, că Hristos era Capul, iar ei corpul. Cel mai mare dar a fost și ră-mâne profeția, predica.

Nerecunoștința e păcatul meu

(Urmare din pag. 3-a)

mari binecuvântări sau ajutoare pentru legătura cu Dumnezeu, dar acele prin care a trebuit să trec cât nu m'au prăpădit. Cuptorul a fost foarte încălzit, de șapte ori mai tare. De n'ar fi fost Domnul de partea mea, n'ar mai fi rămas nici cenușă din mine.

Furtunile au izbucnit din lăuntru în afară. Gândurile mele, simțămintele mele, întreaga mea ființă era în foc și pară. Furtunile morții și ale pustiei au fost lăsate libere. În lăuntru meu fulgera și tuna într'una. Ce puteam face? Biblia îmi deveni o carte străină, iar rugăciunile reci și fără putere. Aceasta agonie sufletească cu mici întreruperi m'a ținut cam două luni. Fiind cam obosit din cauza unor examene, m'am retras în munții Bucovinei la frați. „Unde ai fost, când mă zbateam între moarte și viață Doamne?” — am întrebat. „Lângă tine”. De multe ori m'am gândit: „Mai bine aș fi murit, decât să trec prin așa foc”. Cam de trei ori în viața mea mi s'a întâmplat așa. Ceream binecuvântări și când colo? Acum recunosc că aceste au fost cele mai mari biruințe, deși dure-roase și primejdioase.

Conștient de prezența lui Dumnezeu

Aceste sunt rare, totuși se repetă în special, când vorbesc cu oameni despre starea lor sufletească, sau despre mântuire. Intrucât atârnă de mine, dacă sunt sufletește în reguță. Vorbind despre mântuire cu alți, pot face deosebire, dacă sufletul, cu care vorbesc este trimis de Dumnezeu sau fi vorbesc la întâmplare. Odată vream cu un tânăr, prezența lui Dumnezeu deveni foarte reală. Îmi dădeam seama destul de bine de aceasta, nu numai eu dar și el. Cum însă discuția era la întâmplare pe stradă, totuși știam că, Dumnezeu de mult a plănuit întâlnirea noastră. Mi-a promis că-L va primi pe Isus ca Mântuitor personal. Peste un an trec prin satul lui. El era la spital bolnav, în schimb mama și sora lui au primit atunci mântuirea. Dacă vreau să știu măsura, în care Domnul se folosește de mine, atunci stau lângă bolnavi sau între întemnițați sau între nenorociți, și atunci înțeleg măsura în care Dumnezeu se folosește de mine. Atunci simțesc prezența lui. Gândurile mele m'au călăuzit ca să mă gândesc la

Noua stare spirituală în care mă aflu

Sufletește mă simt cât se poate de slab. De n'aș avea zilnic o părtașie spirituală de cel puțin o oră și jumătate, atunci aș fi complet distrus. Ar rămânea numai

Adam cel vechi. Aș prefera să nu mă-nânc o zi întreagă, decât să renunț la părtașirea spirituală. Sunt foarte slab, Dumnezeu știe foarte bine acest lucru.

Dumnezeu știe perfect de bine ce voi face eu, sau mai bine zis, la ce mă va întrebuința, aceasta o cunosc din practică, cum Dumnezeu se poartă cu mine zilnic. Când voi avea peste zi lucruri grele de făcut sau de vorbit cu oameni anumiți, atunci Dumnezeu mă ține în rugăciune mai mult, ca să mă umple pe deplin cu prezența Sa, ca nu cumva la sfârșitul zilei, să-I mulțumesc pentru faliment. Când spun mă ține, atunci nu mă pot scula dela rugăciune, sunt ca legat și dacă m'aș scula, atunci aș fi nenorocit în ziua aceea, sunt zile în care dela 5—7 dimineața trebuie să mă rog și să meditez.

O nouă cunoștință, că sunt păcătos. Nu în înțelesul, că fac păcate, ci în faptul, că Duhul lui Dumnezeu nu se poate folosi de mine așa după cum El dorește. Aceasta descoperire am primit din studiul biblic „Pescarul de oameni”. M'am lăsat să fiu la îndemâna lui Dumnezeu complet? Atunci răspund nu. Câteodată însă fac și greșeli, dar imediat termin cu ele.

Un nou ideal. Văd o nouă treaptă spre care Dumnezeu cu greu mă duce din cauza nerecunoștinței și a încăpățănării mele. O viațuire completă în Dumnezeu orișicând să vorbească prin mine, ori încotro să mă conducă. El să fie totul pentru mine, nu numai să mă pregătească dimineața sau la amiază.

După ce am văzut cât de mult a lucrat Dumnezeu în viața mea și cât de puține roade a cules, măcar recunoștință să am, dar nici aceasta n'a fost până ce Duhul Sfânt nu mi-a deschis ochii sufletului: „Adu-ți aminte de binefacerile Domnului”.

Ucrbe Intelente

Cine aruncă sămânță cu lacrimi, va aduna snopi cu bucurie.

Fiecare lucru își are vremea lui.

Omul nu are nicio putere asupra morții.

Leneșul e mai jos decât un animal.

Omul care își smulge răul din inimă, va avea o viață, ca o grădină.

Cine rabdă până la sfârșit, își va vedea biruința.

Cine urmărește dreptatea și bunătatea, va găsi viața.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

BISERICA BAPTISTĂ DIN COM. CARAN, JUD. SEVERIN, în ziua de 19 Octombrie a avut o nespusă bucurie ca ocazia serbării botezului a 18 persoane care au mărturisit că vor urma pe Domnul până la sfârșitul vieții lor.

Actul botezului a fost îndeplinit de către fr. Iosif Imbrea, ajutat de fr. Pavel Rădulă și Savu Peteanu. Sora Fibia misionară între femei a luat parte.

IN COMUNA MOLDOVA-NOUA în 8—29 Septembrie s'au ținut mai multe botezuri cu 45 de persoane.

Botezurile au fost oficiate de fr. Constantin Popescu și Ilie Craiovean, ei au arătat deslușit însemnătatea acestui act.

În 9 Octombrie a. c., încă 21 persoane au cerut să fie botezate, îndeplinindu-li-se dorința. Majoritatea au fost botezați în baptisteriul bisericii. Suntem fericiți când Domnul e cu noi.

1. Cine a fost robul răsvrătit, dar adus la pocăința de Ap. Pavel în închisoarea din Roma?

2. Care păcat nu va fi iertat?

3. Câte capitole are Evanghelia după Ioan?

4. Unde s'a pocăit Ap. Pavel?

5. Cum se numeau părinții lui Ioan Botezătorul?

• • •

În grădinile minciunii, pururi e de aur mărunț,

Dar în șgură se preface,
când îl tae adevărul!

Sărăcia nu'njosește sufletele mari nicicând,

Dar nici aurul nu naltă pe cei josnici și de rând!...

• • •

Lumea e împărțită 'n două: unii, — veseli în tot locul,

cari nu pot să mănânce cât le-a dăruit norocul;

Alții, — mii și milioane, risipiți pe-a lumii laturi, —

Cari nu au să mănânce cât ar vrea, până să'i sature!

Cei din urmă văd ospățul lung, ce'n veci nu se mai curmă,

Însă cei ce țin ospățul, nu văd foamea cu-a ei turmă!...